

DOBILI SMO PISMO

Kako priti pravočasno na delo najbližjim delavcem mesta Ljubljana?

Za primer si kar oglejmo Lavričane, ki ubogi čakajo cele ure na svtobusni postaji. Že zelo zgodaj – ob petih – pridemo čakati prepolne avtobuse SAP.

Mnogi šoferji avtobusov peljejo mimo nas, ubogih delavcev, ki nestrpno čakamo, kdaj bo ustavil kak avtobus in nas odpeljal dalje. Sedaj, ko naj bi avtobusi vozili na vsakih petnajst minut, še lokalni avtobus Ljubljana-Grosuplje ni več pri volji ustaviti, razen če ga pelje šofer Štefan, ki vedno ob vsakem času in povsod ustavi. Ponovno moramo poudariti, da je bilo pred meseci mnogo bolje, saj smo vedeli, da ne čakamo zastoj in da bomo prišli pravočasno na delo. Sedaj, ki naj bi lokalni avtobus ob najbolj kritičnem času vozil na vsakih petnajst minut, ga moramo čakati po cele ure. Tako zamujamo na delo mi, ki delamo na robu mesta, kaj šele vsi drugi, ki nadaljujejo pot še dalje preko vsega mesta.

Tudi cene prevoza tako zelo hitro naraščajo, da res ni vredno plačati 6,50 din za tako nekulturno vožnjo. Mnogokrat potniku priprejo še vrata.

Moram poudariti, da imajo nekateri sprevodniki tudi zelo nekulturno vedenje do trudnih, nestrpnih potnikov. Manjka jim sleherni človeški odnos do sočloveka. Naj omenim sprevodnika, ki nas Lavričane zelo nesramno pozdravlja, ko nas zagleda. Pravi, da smo vsi zelo komodni, lepo sedimo na ograji in čakamo, kdo bo prišel po nas in nas odpeljal v posamezne službe na delo. To zagotovo ni res. Ubogi petdesetletniki zagotovo ne bodo sedeli na okorni ograji in čakali, kdo pride ponje. Vsakega potnika zgrabi za rokav in ga porine dalje zelo nevljudno. Vsi se zgražamo nad takim vedenjem, ki prav gotovo ni pravilno in kulturno. Med drugim mu tudi vrsta denarja ni po volji; če mu dajemo drobiž, se pritožuje, da ga naj raje pustimo doma, če pa je papirnati denar, se jezi, da ga ne more zmenjati.

Mnogi predlagamo, da bi vozil mestni avtobus do Lavrice oziroma Škofljice in mnogi problemi bodo kmalu rešeni. Prav gotovo mestni avtobus prazen ne bi vozil, torej bi se splašalo potegniti še dalje progo LITOSTROJ-RUDNIK!!!

Na Lavrici ni mleka že ob treh popoldne!

To je že stara pesem, ki se vleče že dobrih deset let. Da pogledamo kar resnici v obraz: nedavno sem stopila v trgovino z namenom, da kupim liter in pol mleka, pa morda še kruh, vendar sem morala vsa razočarana sprejeti odgovor, da nimajo ne mleka ne kruha. To me je razkurilo, da sem začela nekoliko ugovarjati. Zakaj sploh imajo to trgovino tu, ko pa nič nimajo? Že marsikdo se je tako vprašal in ne samo jaz. Tako moramo Lavričani stopiti v mesto, namesto da bi to malenkost imeli možnost nabaviti doma na Lavrici! Naj podam še primerjavo: imela sem možnost obiskati marsikatero

trgovino izven ljubljanskega območja, pa je bilo povsod možnost nakupa katerekoli hrane oziroma blaga. Pozno popoldne sem obiskala trgovino v Mokronogu, Kremlju. Trebnjem in še bi lahko naštevala, pa so vedno imeli vse, kar sem želela kupiti. Tu pa nimajo prav ničesar. Pogovarjam se z marsikatero gospodinja iz Lavrice in tudi njej ne zmanjka pripomb glede slabe preskrbljenosti te lavriške trgovine!

Ko že razmišljam o vsem tem slabem poslovanju, naj omenim tudi naslednje: zelo mlada prodajalka bi morala nekoliko pospešiti hitrost strelje vsaj v sobotnih dopoldnevih, ko je mnogo strank. Glede olike bi se morala spomniti, da se je treba do odjemalcev obnašati vljudno, kulturno, ustrežljivo, skratka primerno za takšno delo. Uporablja neprimerne izraze ob strelju, ne zna se držati vrstnega reda in če pošlje otroka v trgovino, ga sploh ne vidi, vsi pridejo preje na vrsto. Če otrok ni preko meje korajžen, sploh ni postrežen!

Moram pohvaliti prodajalko Božičevo, ki zelo urno opravlja svoj posel, je prijazna do strank, vljudna, tako da jo resnično pogrešamo, kadar nas ne pozdravi njen prijazni »dober dan«. Po njej naj se zgledujejo njene sodelavke, ki so ji pravo nesprotje!

JELKA KOVALJEV

NAŠA SKUPNA VARNOST V CESTNEM PROMETU

Hoja po cesti

Še ni dolgo tega, ko so morali pri nas hoditi ljudje tudi zunaj mest in vasi ob desnem robu ceste v smeri hoje. Vozila, z večine motorna, so se približevala pešcu vedno od zadaj. Osebnih avtomobile in nekatera druga motorna vozila, ki vozijo hitro, je pešec opazil in pogostokrat šele v zadnjem trenutku, ko so ga prehitela. V mnogih primerih je bila razdalja med pešcem in vozilom ob prehitevanju zelo majhna. Take situacije so bile za ljudi neprijetne in vznemirljive.

V občutku negotovosti in nenadnega pričakovanja so se na poti neprestano ozirali, da so se lahko pravočasno izognili temu ali onemu vozilu in v deževnem vremenu tudi pljuskom izpod koles.

Tudi voznikom tak predpis ni ustrežal. Pri prehitevanju so se morali zaneesti samo nase, saj niso nikoli vedeli, če jih pešec sliši ali ne. Vedno so bili v strahu, da bo nenadoma stopil levo in jim zaprl pot. Povsem upravičeno so se bali zlasti otrok v skupinah, ki so pogosto ustvarjali kritične situacije in tudi

povzročali nesreče, ki so se večkrat tragično končale. Hoja po desni strani ceste v smeri pešceve poti je zahtevala mnogo žrtev.

Opozorilo pešcem naj zaradi varnosti hodijo ob levem robu vozišča

Zaradi varnosti moramo vedno hoditi po skrajni levi strani ceste v smeri prometa. Tako bomo vedno pravočasno opazili vozila, ki se nam bodo bližala, in se jim umaknili, če bi bilo potrebno.

Že dalj časa je v veljavi pravilo, da morajo hoditi pešci zunaj naseljenih krajev po levem robu ceste v smeri hoje. Zunaj naseljenih krajev namreč ni pločnikov ali podobnih zaznamovanih površin za ljudi, ki hodijo peš. To pravilo o peš hoji je dosti boljše od prejšnjega. Pešec zdaj lahko opazi kolo, avto ali drugo vozilo, ki mu prihaja naproti. Na ta način lahko pazita na srečanje oba, voznik in pešec. Vozilu se je zato lažje in pravočasno izogniti, če je potrebno.

S tem pa ni rečeno, da hoja po skrajnem levem robu v smeri hoje zagotavlja vedno popolno varnost. Nevarnosti v prometu je zelo veliko in prav toliko je vzrokov, ki lahko privedejo do težje ali lažje prometne nesreče. Temeljno načelo, ki naj vodi pešca v prometu je, da so dobro vidni, da jih voznik že od daleč opazi. Zlasti ponoči je potrebno, da so pešci opremljeni z odsevnimi svetlobnimi oznakami. Od teh se odbija svetloba, ki pravočasno opozori voznika na previdnost.

ANTON SOVDAT

V Ljubljani je ustanovljeno »Društvo za upepeljevanje«

Ob upoštevanju želja številnih občanov je bilo v Ljubljani letos poleti ustanovljeno »Društvo za upepeljevanje«, ki ima dokaj nenavadno ime, saj ne simbolizira vsega tistega, kar v bistvu usmerja njegovo delo in bo potrebno v bodoče najti bolj ustrezno ime.

Znano je, da je vse večja prostorska stiska s površinami namenjenimi za pokopavanje in s tem v zvezi potreba po preo-

brazbi pokopališč, težnja po varstvu okolja in spremenjenem odnosu do pokojnika ter potrebe po sodobni poslovitvi, narekovala v Ljubljani izgradnjo novih poslovnih objektov in upepeljevalnico. Kljub začetnim nerodnostim, ki so ob uveljavljanju novega običajne, pa ne moremo spregledati, da s seboj prinašajo spremembe, ki bodo imele svoj vpliv na naše ustaljene navade in običaje. Nekaj novosti nam že prinaša odlok o pogrebnih svečanostih za območje ljubljanskih občin, ki ureja organizacijo in potek pogrebov, pogrebnih sprevodov, pogrebnih svečanosti ter pravilniki, ki jih upravljavci posameznih pokopališč prilagajajo specifičnostim svojih pokopališč. Za dosledno uveljavljanje obeh, bo nujno treba spremeniti že kar zastarele pokopališko zakonodajo. Tu so nekatere dileme v zvezi z žarnimi pogrebi in vrsta stvari, ki občane tako ali drugače zanima in želijo izraziti tudi svoje mnenje.

In zakaj društvo?

Preprosto lahko zapišemo, da bo širilo idejo o upepeljevanju, usmerjalo oblikovanje pogrebnih svečanosti, težilo k uveljavljanju in vzgoji humanih in estetskih vrednot v duhu zaščite človekovega življenja glede na vse večje posledice ekološke krize pri nas ter preobrazbe pokopališč, kamor nedvomno poleg ustreznega planiranja sodi tudi hortikulturna urejenost ter odprava danes še močno zasidranega snobizma na naših pokopališčih. Še posebno je treba poudariti, da se društvo vključuje v širši slovenski prostor.

Prezgodaj je še, da bi lahko zapisali kaj več – želimo, da se vsi zainteresirani vključite v naše delo in tako prispevate svoj delež k razvoju društva.

Sedež društva je na Komunalnem podjetju Ljubljana-TOZD Žale, Tomačevska cesta 2, telefon 316-365, kjer so na voljo vse informacije in pristopne izjave.

Obvestilo

Geodetska uprava skupščine mesta Ljubljane, Ljubljana, Cankarjeva 1/III obvešča, da bo imela uradne ure za stranke od 18. septembra 1979 naprej, poleg ponedeljka, srede in petka dopoldan od 8-12. ure ter srede popoldne od 14-16. ure še v **torkih od 14-16. ure.**

GEODETSKA UPRAVA SKUPŠČINE MESTA LJUBLJANE

ZAKAJ TAKO?

Žalostno, a resnično!

Že večkrat smo opazili v posodah za smeti velike kose kruha od prejšnjega dne. Ker še milijoni po svetu stradajo, smo bili ogorčeni nad takimi odpadki. Vse to smo fotografirali in je videti velike kose kruha med ostalimi smetmi in odpadki, (čeprav je fotografija bolj amaterska). Zato vam pošiljamo eno od teh fotografij in prav bi bilo, da priobčite s sliko še tole besedilo: »Milijoni in milijoni na svetu še stradajo, na Viški cesti v blokkih pa mečejo v smetnjake še povsem užiten kruh!«

FRANJA BON

NAŠA KOMUNA

GLASILO OK SZDL LJUBLJANA VIČ-RUDNIK – UREJATA IZDAJATELJSKI SVET (predsednik ing. JANEZ ČEMAZAR) IN UREDNIŠKI ODBOR – MILAN BUH, VASJA BUTINA, JANJA DOMITROVIČ (glavna in odgovorna urednica), ANDREJA GOMEZELJ, JANEZ JAGODIČ, IVO ZALAR, tehnični urednik IVAN ŽITKO – UREDNIŠTVO NAŠE KOMUNE – LJUBLJANA, TRG MDB 14 – TELEFON 28-038 ali 20-728 – TEKOČI RAČUN SDK: 50103-678-51173 – ROKOPISOV IN FOTOGRAFIJ NE VRAČAMO – TISK ČGP DELO, LJUBLJANA – GLASILO PREJEMAJO VSA GOSPODINJSTVA V OBČINI BREZPLAČNO – GLASILO NAŠA KOMUNA IZHAJA ŠTIRINAJSTEDNEVNO V NAKLADI 26.000 IZVODOV